

det ikke tilnærmelsesvis vilde have været muligt at gennemføre, dersom vi ikke netop havde haft de faglige og politiske Organisationer med deres Lære om Pligter og Rettigheder.

Saa havde det ærede Medlem endelig en, som han mente, særlig genial Tanke, der skulde være i Stand til at redde de unge fra den Fordærvelse, som den høje Minimalløn er. Han vilde foreslaa, sagde han, til Overvejelse i det mindste, at de faglige Organisationer, saavel Arbejdernes som Arbejdsgivernes, søgte Enighed om, at en Del af den Løn, de unge Svende tjente, skulde de sætte i Sparekassen, saa at de ikke kunde bruge den straks. Ja, ogsaa der røber det ærede Medlem, at han har kun lidet Kendskab til det, han taler om. Den unge Svend, som altsaa har udstaaet sin Læretid, og som det mange Gange har været en stor Byrde for Forældrene at bringe saa vidt, idet de have maattet sætte sig i Gæld for at hjælpe ham til at blive Svend, vil, naar han er udlært, have haardt Brug for sin Løn, dersom han i det hele er saa heldig at faa Arbejde i sit Fag. Fra Arbejdsgivernes Side tager man ikke altid det Hensyn at nøjes med at uddanne Lærlinge i et saadant Antal, at de kunne faa Beskæftigelse, naar de blive Svende. Lærlingeproduktionen foregaar mange Gange saaledes, at man søger at skaffe sig saa mange Lærlinge som muligt for derved at faa en billig Arbejdskraft. Uddannelsen af Lærlingene er mange Gange en Biting. Naar Lærlingen bliver Svend, er han ofte kun slet uddannet til Faget, hvilket gør det endnu vanskeligere for ham at faa Arbejde. Men er han saa heldig at faa Arbejde og kan tjene en nogenlunde ordentlig Løn, vil han i det første Aar have haardt Brug for den. Han skal som Regel anskaffe sig Tøj, den Smule han har, er han oftest vokset fra, idet han netop er i den Alder, hvor han udvikler sig stærkest, han kan ikke blive ved at bruge Konfirmationstøjet længere. Han maa endvidere maaske afbetale en Del af den Gæld, som hans Forældre have paa-draget sig for at skaffe ham frem. Han er derfor ikke i Stand til at lægge noget til Side, hvis han skal optræde saadan, at han nogenlunde er paa Højde med det, der kræves af en Arbejder i vore Dage.

Jeg skal endnu kun ganske kort dvæle ved nogle Udtalelser af det ærede Medlem fra Nyborg (Birch). Han beklagede sig ogsaa over Skattelovene. Han vilde ikke have det betegnet som Klynkeri. Men den Del af Skattelovene, som han særlig beklagede sig over, var netop den, som jeg

mener er den mest retfærdige: Skatten paa Formue og Indkomst. Han opstillede der nogle vidunderlige Regnestykker. Han gik endog saa vidt, at han fortalte os, at naar man tog alle de Skatter med, som der kunde være Tale om, altsaa de kommunale Skatter, Aktieselskabsskatten og Statsskatten, kunde en Mand naa op til at blive beskattet med 44 pCt. af sin Indkomst. For at naa et saa vidunderligt Resultat maatte han naturligvis manøvrere paa en ganske vidunderlig Maade, som vistnok kun det ærede Medlem kunde finde paa. For det første valgte han sig en By som Hjørring, der er meget højt oppe med Skatteprocenten, nemlig paa 13,2 pCt. Naar Procenten der er saa højt oppe, ligger det i, at Hjørring er en af de faa Byer, der endnu ikke have en Skattevedtægt efter de vedtagne Skattelove. Den har egentlig en Slags Rateskala, der kun kender til Afdrag, men ikke til Paalæg. Og 13,2 pCt. er den Skat, som kun de allerstørste Indkomster ere oppe paa. Men hvis man nu i en saadan By først kunde lægge 50 pCt. paa, fordi Indtægten flød af Formue og Kapital, og bagefter endnu 50 pCt., fordi det var en stor Indkomst, tror det ærede Medlem saa, at Hjørrings Skatteprocent fremdeles vilde blive 13,2 pCt.? Det er der vist intet Menneske med normal Forstand, der vilde gøre Forsøg paa at bilde nogen ind, og endnu mindre selv tro paa.

Naar det ærede Medlem saa fremdeles, for at naa de 44 pCt., tog Aktieselskaberne med, ved jeg slet ikke, hvor han vilde hen. Han siger ganske vist, at det er en saa uretfærdig Skat, fordi den udelukker Manden med den lille Formue fra at være med i Udviklingen, idet han, der ikke selv kan etablere Forretningen, er henvist til at købe Aktier i et Aktieselskab. Men en saadan lille Mand, der giver sig til at spekulere i Aktier, vil for det første i Regelen blive tagen ganske grundigt ved Næsen. Det er noget, han ikke skal indlade sig paa. Han vil ikke komme til at bestemme noget om Aktieselskabet; de, der have den store Part af Aktierne, skulle nok manøvrere saaledes, at det er dem, der faa Fordelen, og ikke den lille Aktieejer, der ejer en enkelt Aktie. Men selv om nu denne Mand var saa heldig at komme ind i et Aktieselskab, hvor alt gik normalt og korrekt til, og hvor Bestyrelsen kun havde den Op-gave at sørge for, at Aktionæerne alle som en bleve saa retfærdigt behandlede som muligt, er det dog ikke saaledes, at den Mand, der ejer en enkelt Aktie, bliver Genstand for 50 pCt. Forhøjelse eller nogen som helst Forhøjelse. Noget saadant Non-